

АННА ЛИМИЧ

ВІН = МАЙДАН, ВОНА = ВІЙНА

ЄВРОМАЙДАН

Я – на Майдані. Ти – серце моє, Україно!
Щиро молю тебе, рідна, не плач, не хворій!
Той, хто вважав, що поставив мене на коліна,
Ще не позбавив надій, устремління та мрій.
Ми – на Майдані. Не осінь, а зрада морозить!
Вітер в обличчя – як нерви, що глузом болять.
Досить давати нам волю по крихтах, по дозах,
Тупо тягнути у сіті лукаві Кремля.

Всі – на Майдани! На свято свободи і драми!
Серце єдине, Україно! Тримайся! Не раз
Хтось намагався зробити нас бидлом, рабами,
Тільки іще не настав, не наступить той час!
Ми – європейці за духом! І ми – не безсилі.
Розуму нам не забракло, снаги – через край!
Жити в Європі – це значить, – незламні крила,
Жити в Європі, Україно, бажай та рушай!

29.11.13

Надрукований в «Літературній Україні»

12.12.13

КРИВАВА СУБОТА

Дощ батогами вистелив площу,
Святість у серці тих, хто на прощі.
Небо зібрало янголів військо...
Падають зорі низько і слизько.
Юнь промовляє Гімн України,
Каїни кров'ю мітять їй спину,
Душі студентів терзають кати –
Вбивці в Європу не можуть іти.
Злива сльозами вимила ранок...
Отче, майданівцям вилікуй рани!
Душу, столице, зігрій, наче мати.
Замість ялинки* – негаснуча ватра!

30.11.13

** Ялінка на Майдані Незалежності – металевий каркас,
обклеєний плакатами. Тепер – символ революції,
біля якого пролилася кров мирних людей.*

БЕРКУТ

Над Майданом беркути кружляли...
У повітрі чувся посвист «клюх...»,
«добич» настигали... та клювали –
проклинали волелюбний дух...
Кров текла по сходах постаменту.
Незалежність! – Стела, як свіча!
Беркути наїлися доценту –
хижий біс світився ув очах.

А Оранта плакала над світом –
українку пік прозорий віск...
Замість гілки – меч, як промінь світла,
замість сонця – тільки темний диск.
Кігтями за голови та спини
беркути хватили, щоб зламати...
Волочили жертву – Україну,
всіх здолати прагнула злорать.

Дзьобала та різала кийками,
влаштувала чорну, хижу січ...
Затуляла Київ ніч руками,
в дзвони била, щоб почули клич!
Над Майданом беркути літали...
Та не зміг перемогти холзан.
Над Майданом сонце заспівало,
За Майданом виріс ще Майдан!
16.12.13

Холзан (давн.) – беркут.

РІК КОНЯ

Рік розпочався невесело, друже...
Сльози-сніжинки сідають в калюжі.
Стрілка годинника рушила в час –
Там, де немає замріяних нас.
Там, де реальність, як війни, жорстока,
Дивиться з неба Всевидюще Око.
Кличе Майдан: хоч би раз піднімись!
Серце відчує і гідність, і вись.

Час покотився вперед чи в минуле?..
Кицька під лампою наче заснула,
Гріється, мабуть, під сонцем у сні.
Глибоко смуток застряг у мені.

Час, мов змія, загорнувся на шиї...
Голка з ялинки дві правди не зшиє.
Факел палаючий падає в хмари.
Боже, пошли на невидющих чари!
Душі порожні любов'ю засій!
Час вимагає пророків й месій...
Втеча від пут – пожадане спасіння!
Рік... вибиває з бруківки каміння.
12.01.14

СПІВУЧИЙ ГЛУХАР

„Я почую кожного...”

Не азіати – українці! І – ні майя...
Нас, – європейське серце, чує світ!
Ні кулями, ані рубанням бит
Не вбити гідність, лиш її ми маєм!
На статки, Межигір'я, острови
Невже свободу можна обміняти?
Хто світ в любові навчений сприймати,
Ні перед ким не схилить голови!

Та в глухаря є дзеркало криве.
В таких, як він, – неписані закони,
Де між життям і смертю перегони,
Грабіж, насильство множитья, живе!
Глухар співає, дух його – як твань.
Відкрив СІЗО, згадав про каземати,
Горлає: „Опозицію – за грати!” –
Ув інквізиції – багато всіх бажань...

Та патріоти – взимку, в цей мороз,
Стоять на барикадах, в кризі – варта!,
Життя кладуть і вірять, – вмерти варто,
Коли тиран не чує заклик – „SOS!”
Цей рік важкий. Як блискавки удар.
Тримаймося разом, вже перемога
В повітрі дише й сяє світлом Бога.
...З ялини в сніг пікірує глухар.

29.01.14

*Взимку глухар ночує на деревах і живиться хвоєю.
Влітку полюбляє твань.
Коли співає, ніби нічого не бачить і не чує...*

ГЕРОЯМ СЛАВА

Країну довели до барикад...
І встали люди за своє майбутнє.
Тож влада не така вже і могутня,
Коли кусає, як едемський гад.
А Захід – проти протиправних дій,
Збагачення нахабних посадовців,
Підкупності, свавілля урядовців –
Вони народ позбавили надій.
Країну підвели як до війни.
Та люди Славен гордо заспівали
І страх переступили, подолали!
І довели, що не раби вони.
Героїв не зламати! – вільний дух
Заполонив серця ще сотень тисяч!
Нема святішої в країні правди-січі,
Майдани всі, як вулики, гудуть.
Прослава їм, героям, назавжди!
Мужніє нація – у неї гарна врода.
І вічна пам'ять житиме в народу
Тим, хто повстав, повів і розбудив.
30.01.14

НАРОД

У нас війна, повстання, революція?
В заручники забрали наш народ.
Тримають, як в ярмі, як власний скот.
Та не спинити в душах еволюції.
І не відтяти всім за раз голів,
Путь демократії нічим не вгородити.
Коли зумів народ себе вродити,
То вистачить сказати правду слів!
У нас біда – бандити, тероризм...
Та заповзятість принесе свободу.
Зникають, гинуть мужні укрів-роду,
Але взамін мільйон росте харизм!
І вже ні чим не залякати нас.
Народ за правом жити – як голодний.
Кайданки на руках – лише сьогодні.
Годинник б'є проєвропейський час.
31.01.14

НЕ ПЛАЧ, УКРАЇНО...

Як мертве листя, полетіли дні...
І ніби двері відчинились в пекло:
Ця смерть людей застрягла у мені,
Мов куля, від якої серце смеркло.
Патьоки сліз виписують слова,
Своєю кров'ю пишуть час герої...
Їх Заповіт увись веде крива,
Та небо наче вкрилося корою...

Не плач, Україно, затавруй чоло –
Безстрашна сотня полягла за волю,
Щоб інше завтра в нас усіх було...
Однак душа, як свічка, тане з болю!
Страшна ціна – осколками в тобі
Від вибуху убивчої системи.
Тече Майданом сум, пливуть гроби,
Червоне Сонце дивиться тотемно...
21.02.14

Спустилась знову з-під зірок
Небесна Сотня.
На жаль, зробив останній крок
Герой й сьогодні...
Вас стало більше на один,
Ви – як проміння!
З небесних падає глибин
Біди каміння...
І плаче болісно земля –
Вона ще тепла.
Вогонь і дим, вода й зола...
У рай – із пекла!
Душа у нас, у всіх, одна –
Одна навіки!
Пливе над Всесвітом луна
Тужливо, дико...
Сльозами зблискує роса –
Без вас – самотньо.
В усіх залишаться часах
Небесні Сотні.
04.03.14

КРИМ

Іще Майдан кровить у нас рікою,
А Крим в полон потрапив до Кремля.
Тут росіяни ходять як з лихвою –
Зі зброєю... Вкраїнська ж це земля!
І час завмер. І став, неначе мертвий.
Свідомість поглинає, ніби ніч.
Анексія нахабна та відверта?!
Планує недруг братовбивчу січ...
Підштовхує та споглядає хижо,
Брехнею світ, мов фарбою, залив!
Як на війні, щодень – новини свіжі.
І прапори Росії, і орли...

Невже війна? Чи гра, розмінна карта?
І кров невже чужа в мені горить?!
Тож мама – росіянка, ніби варта,
Зі мною – Україною! – стоїть.
Углиб віків історія сховала,
Що Авель й Каїн – браття-вороги.
Смертей з Майдану вочевидь замало,
Щоб Крим вернути „на своя круги”...
Іще Майдан сурмить у світ журбою,
І ходить ним заплакана труна.
А тут – вже Крим! Моя душа з тобою
І Сотня душ з Майдану, мов струна...
04.03.14

*Ане́ксія – насильницьке приєднання державою всієї
або частини території іншої держави
в односторонньому порядку.*

ГОЛУБИ

*"Огортаю молитвами Україну, зокрема тих,
хто втратив своє життя цими днями, та їхні родини."*

Папа Римський Франциск
28 січня 2014 року

А Папа Римський мав про що сказати.
Бажав він Україні миру й благ,
І він не хоче, щоб ожив ГУЛАГ,
Щоб йшли до нас чужинницькі солдати.
Злетіли в небо двійко голубів –
Неначе біле полум'я свободи.
Та раптом – напад! Доле, не губи!
Вони – це символ миру, духу, роду...

Атака ворона і чайки – не дарма –
На чатах ворог підлий і підступний.
Ми не відступимо, в нас іншого нема,
Щоб день зорів пресвітлий і наступний!
Чи так збулося? Ворон – то Майдан,
А чайка – Крим... Хоч голуби не мертві,
Але насилля бачить Ватикан
І Сотню в небі – нашу кровну жертву.
І буде ще духовна – в кращий час,
Коли на повний зріст Україна встане.
А нині ще, на жаль, зловісний глас
Сичить у темряві. І ніби стигми – рани.
14.03.14

*Ворон приносить трагічні вісті (грецька міфологія).
Чайка – осмислення ціни свободи...*

КОНКЛАВ по-кримському

*Всупереч законодавству України, 16 березня 2014 р.
за рішенням Кримського парламенту був проведений
референдум щодо статусу Криму...*

«Ми маємо папу!» – волають в Криму, як артисти.
Гадаю, ця радість потопить утрачений глузд.
Та все ж коронацій не збудеться сепаратистам –
Сикстинська капела порожня, холодна, без вуст.
В «кімнаті плачу» порозкидані рясина та столи...
Червоне і біле... Червоне і синє... Без душ.
«Ассепто!» – приймаю, сьогодні приймаю як долю
Трагічну реальність під регіт, під чортовий туш.

Спаліть бюлетені! Бо ж кількість їх не співпадає.
І чад тільки чорний у небо глибоке кричить.
Та дзвони мовчать, адже білого небо жадає,
І слово «війна» – «non assепто» – у серці болить.
А двері зачинені, зброя блищить звідусюди.
Невже це законний конклав? Схаменіться! Біда!
А люди радіють... Невже божевільні, ці люди,
Чи просто вином обернулася в морі вода?!

«Ми маємо папу!» – волають в Криму, як артисти.
Наручники всюди танцюють... Зап'ястя сховай!
Немов в мишоловках, відчується сепаратистам,
Сьогодні ж – не вплинуть на совість ніякі слова.
Присяга Росії вже пишеться кров'ю і ними.

В сучасному світі, коли узвичаєний мир,
Не визнає світ і відлучить від себе вторинних
(війною Майдан відгукнувся опісля зими...)
Анексія Криму: тут куриво стелеться чорне!
Радіє Росія! Радіє, мов звільнений Джин.
За світські права і свободи – духовні закони –
Увись неодмінно злетить вже просвітлений дим.
На «хліб і видовища» йдіть, веселіться недовго...
Тож вікна свої затуляйте товстим полотном.
Ви маєте папу?! Моліться, щоб бути із Богом,
Щоб час летаргійним залишився маревом, сном.

«Полон авіньйонський» настиг непорядно, нечисто.
І скільки триватиме він? Може, всі сімдесят?!
«Ми маємо папу!» – волають сепаратисти.
Військові сезони – з-під хвиль Феодосій і Ялт...
Конклав не відбувся. І папа не вийде на люди.
Та ймення його нам відоме, хоч носить він грим.
«Асепто!» страждання, що знов з Україною будуть.
Сикстинська капела – «братами» покорений Крим.

17-18.03.14

«Асепто!» - приймаю (лат.)

ДЕРЕВА НА ІНСТИТУТСЬКІЙ

Вони тепер – з портретами героїв
Між квітів теж розстріляних, сумних.
Дерева – обеліски, стели... Ні!
Вони – немов святі страждання Гойї...
Вони стоять, німіють і не сплять.
І крутить їм гілля, і зимно кронам.
Вони навек – стіна, щити, патрони...
Хоча в стволах їм рани ще болять.
Від куль сховати важко. Та на мить
Могли майданівці-звитяжці відпочити
І ще – померти, Господи! Спочити...
Хто знав тоді, що смерть до них летить?
Вони, як сік, запам'ятали кров –
Вона в очах дерев тече рікою...
Вона в серцях людей тремтить корою,
Вона в землі – гарячий шар, покров...
Дерева тут – з найменнями героїв.
Портрети – візуально. Вздовж – хрести.
За смерть і кров, мій Києве, прости!
Тебе уже з Небес малює Гойя...

09.04.14

ВІЙНА НА СХОДІ

Це боляче бачити, слухати, знати,
це серце моє розриває на частки...
Війна – ця війна! – не повинна вбивати
безвинних, пресвітлих... в палаючих пастках.
Шипить бойовик в балаклаві вороже –
він руки свої не відміє від крові...
З російської зброї стріляти він може
в наївних, беззахисних, наших героїв...

Злочинці та найманці... – всіх не злічити!
Ображені назвою „сепаратисти”
під „кадр 25-й” волають: „Фашисти!”
і вірують в „путінську правду” без сита...
І де ти, Донбасе, де прапор твій кровний,
Чому триколор над тобою можливий?
...Та вже закатовані в муках жахливих,
як Янголи, гріються в хмарах з бавовни...
22.05.14

ДРУГА СОТНЯ...

Душа в жалобі тужить ночі-дні...
Не має дна війна, вона – як пошесть.
Жахливі вісті та печальна пошта...
Бійці АТО – на Сході, на війні.
Щодня тут мужньо гинуть молоді.
На Заході в сльозах синів чекають.
І ходить смерть з кістлявими руками,
і залишає назавжди сліди...

І скигнуть небо, і кровить земля,
і діти ще спитають: „Де мій тато ?..”
Болять слова, як рани... Йдуть солдати,
а смерть волає: „Убивай! Стріляй!”
У пеклі вбивцям-найманцям конать!
Смоктати долари, як жуйки, до безтями.
Війна пливе, тече, як чорна пляма, –
Ії Небесна нищить світла рать...

15.06.14

АТО – антитерористична операція.

ЛИПЕНЬ, ЯК ГРУДЕНЬ...

Середина літа. Волого і душно, як в бані.
Цей липень під обстрілом „Граду” і золотом лип.
А в грудях морозить, як взимку, у грудні, у рані,
Війна як реальність повзе Україною вглиб...
Вона розросталась, неначе повітряна куля,
І в небо здіймалася болем, душею, – як щем.
Здавалося, завтра повіки закриє чи стулить,
І випадуть зорі на землю осіннім дощем...

Та зранку – як є. І новини останні не втішні.
І гинуть бійці за Україну, і мруть вороги.
Зриваються в трави достиглі, скривавлені вишні,
А в небі від сонця – затемнення сиві круги.
Як прагнеться світла! Як хочеться тиші і миру!
На бренд від „життя” коливається дико ціна.
Жорстоко здирає війна понівечену шкіру
До серця самого, до неба! – Свідомості дна...
12.07.14

«Град» – реактивна система залпового вогню

НЕБО

Я не можу заснути – поволі складаю цеглини...
Перші промені сонця мій дім розривають ущент.
Тож блукаю весь день по пекучих, як лезо, руїнах,
Замість даху над світом хитається чорний брезент.

Відчуваю, що смерть дуже близько підходить до тіла,
І не мого, мабуть, а того, що без неї – ніяк...
Та лишилися від сходин лише дерев'яні перила,
А від вікон – сліди, як з вулкану гарячі, як знак.

І не знаю, що краще – цей день, чи між ранком і ніччю?..
Я не можу заснути! З цеглин виростає стіна.
І планується десь передрада – не суд! – передвіче,
Де ділитимуть небо, яке осквернила війна.
18.07.14

ЯНГОЛИ

Усім, хто загинув у небі...

І янголи плачуть, і хмари завмерли в сльозах,
І тягнеться з рани, як магма, розплавлена туга.
Війна зачепилась за весь світ, за дихання, за...
О Боже, в повітрі це згарище швидше задмухай!

Жалоба зв'язала серця від коріння до зір,
Із ранку до ранку горить поминальний світильник.
Спускається небо розстріляне – чорне від дір,
І фото, де янголи вже в позамежному стилі...

Чи мова-благання дістане до пекла, до дна,
З якого зійшли на-гора терористи-дебіли? –
Гнилий конфіскач підкупив ради зла сатана:
Розтрощені „Ан”и та „Іл”и... І „Боїнг”, і „Мі”ли...

Розтерзаних янголів сотні летять і летять...
І журиться небо, стискається серце у Сонця.
Приймає в обійми небесні створіння земля,
Співає, як мати, нехай їм здається, що сон це...
19.07.14

Терористи Сходу збили понад 10 українських військових вертольотів і літаків, зокрема: вертольоти: Мі-8 (29 травня, загинули 12 військових), Мі-8 (24 червня, загинуло 9 військових і 4 співробітника СБУ); літак Ан-30 (6 червня, загинули 5 військових, 2 зникли безвісти); військово-транспортний літак ЗСУ Іл-76 (14 червня, загинули 49 військовослужбовців).

А також – пасажирський літак Малайзійських авіаліній Boeing-777, який виконував рейс Амстердам-Куала-Лумпур (17 липня, загинуло 283 пасажери і 15 членів екіпажу).